

ת"פ 7108/02/16 - מדינת ישראל נגד הלאל טאהא, עאטף שנאוי, מגדי ואכד, ראגב דבס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 7108-02-16 מדינת ישראל נ' טאהא(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. הלאל טאהא (עציר)

2. עאטף שנאוי (עציר)

3. מגדי ואכד

4. ראגב דבס (עציר)

גזר דין בעניין נאשם 1

כללי

הלאל טאהא (נאשם מס' 1), אשר עניינו הופרד מעניינם של חבריו לכתב-האישום, הורשע על-סמך הודאתו בעובדות כתב-האישום, לאחר שהותר לו לחזור מכפירתו באשמות.

עובדות כתב-האישום מלמדות, כי בימים 11 ו- 12 בחודש ינו' 16' קשר הנאשם עם סאאר שחאידה (להלן - סאאר) ועם הנאשם 2 למכור לאחרים אקדח מתוצרת FN בעל קוטר 9 מ"מ, אשר מספרו הטבוע נמחק, וכן מחסנית וכדורים בתמורה לסך של כ- 20,000 ₪. ביום 11 בינו' 2016, שוחח הנאשם בעניין זה עם הנאשם 2; הוא תיאר עימו פגישה לשעת ליל, אשר במסגרתה התכוונו לבצע את מעשה מכירת האקדח לרוכש המיועד. הנאשם 2 עדכן את הנאשם שהעסקה לא תצא לפועל באותו היום, שכן לא עלה בידי הרוכש לגייס את מלוא הסכום הדרוש.

לפיכך, קבעו השניים להוציא את העסקה לפועל למחרת. בעקבות זאת, עדכן הנאשם את חברו, סאאר בדבר המועד שנקבע לביצוע העסקה; הנאשם והנאשם 2 קבעו, אפוא, לנסוע יחדיו לאחר שיאספו את סאאר מביתו.

באותם מועדים, קשרו הנאשמים 3 ו-4 וכן מרואן סמרי, לרכוש אקדח מאותו סוג. הם היו אלו, אשר עמדו בקשר עם הנאשם 2 לצורך רכישת האקדח. בשיחה שנערכה בין הנאשם 3 שוחח לבין הנאשם 2 תיאמו השניים להיפגש ביום 12.1.16 בשעה 17:00 לשם ביצוע העסקה. ואכן, בשעה היעודה, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג "מזדה" שבבעלות אחותו מביתו בכפר כאבול לכיוון כפר שעב, אל המקום שאותו הועידו לצורך ביצוע העסקה: תחנת הדלק בכביש 805 בכניסה לכפר שעב.

אותה עת, נסע הנאשם 3 במכוניתו לכיוון מקום המפגש, ואילו הנאשם 4, אשר ישב ברכב זה, תיאר עם הנאשם 2 את מקום איסופו בכפר מכר. הנאשמים 3 ו-4 אכן אספו את הנאשם 2 ברכבם ונסעו יחדיו לכיוון כפר שעב, מקום אליו צפוי היה להגיע הנאשם. בשעה 17:30 הגיע הנאשם למקום המפגש; הנאשם 2 יצא מרכבו של הנאשם 3 ועלה על רכבו

של הנאשם. יחדיו, הם נסעו לביתו של סאאר, אשר הצטרף אליהם כשברשותו האקדח האמור.

בשעה 17:53 הגיעו הנאשם, הנאשם 2 וסאאר למקום המפגש; סאאר מסר את האקדח לידי של הנאשם 2. הנאשם אף נתן לסאאר כפפה חד-פעמית והנחה אותו להחזיק את הנשק בכפפה. נאשם 2 וסאאר יצאו מהרכב כשהנשק בידי הנאשם 2 ועברו לתוך רכבם של הנאשמים 3 ו-4; שם, מסר הנאשם 2 את האקדח לנאשם 3 וציין שהוא 'נקי'. השלושה נסעו לחורשה סמוכה כדי לבדוק את הנשק; הנאשם 3 הוציא סכום של 23,000 ₪. הוא מסר את הכסף לנאשם 2, אשר ספרו ובהסכמת סאאר נטל הימנו 500 ₪. היתרה נמסרה על-ידי הנאשם 2 לידי סאאר. בהיותם בחורשה, שוחח הנאשם 2 עם הנאשם על-מנת לוודא שהרוכשים שילמו את מלוא הכסף שסוכם עם סאאר. הנאשם ביקש מהנאשם 2 למסור את הנשק, ליטול את הכסף ולחזור. במהלך השיחה עדכן סאאר את הנאשם שהוא מונה את הכסף. סאאר יצא מהרכב כשהכסף ברשותו והלך לכיוונו של הנאשם. נאשם 3 בדק את כלי הנשק על-ידי ביצוע ירי של כדורים לכיוון הקרקע. הנאשם אסף את סאאר והשניים נסעו מהמקום כשהכסף ברשותם.

בגין מכלול המעשים הללו הורשע הנאשם בביצוען של העבירות הבאות -

א. קשר לפשע, בניגוד לסעיף 499(א)(1) לחוק העונשין-התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**");

ב. עבירות בנשק, בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא וכן סעיף 29 לחוק העונשין.

ג. עבירות בנשק, בניגוד לסעיף 144(ב) רישא וסיפא וסעיף 29 לחוק העונשין.

ד. עבירות בנשק, בניגוד לסעיף 144(ב2) וסעיף 29 לחוק העונשין.

ראיות לעונש

התביעה

ב"כ המאשימה הציג לפני טופס רישום פלילי בעניינו של הנאשם, אשר לימד, **שביום 3.12.14** נגזרו לו **15 חודשי מאסר וכן 12 חודשי מאסר על תנאי** בגין הרשעה בעבירות שעניינן **הובלת נשק שלא כדין, ייצור נשק שלא כדין וכן רכישת נשק שלא כדין**. הרשעה זו נגעה לכך, שבחודש ינו' 14' החזיק בצוותא עם אחר באקדח מסוג FN בעל קוטר של 9 מ"מ. כאשר הרכב בו נסעו השניים נעצר בידי אנשי משטרה ושותפו של הנאשם עשה פעולות על-מנת להימלט מהכוח המשטרתי, השליך הנאשם את האקדח והמחסנית מהרכב.

בית-המשפט, אשר דן את הנאשם ציין, כי מדובר ברווק כבן 22, בעל השכלה תיכונית, המתגורר בבית הוריו; צוין, כי בשנת 2011 הוא עבר תאונת דרכים ונפצע ברגלו, מה שגרם לו למוגבלות ולקושי לתפקד באופן מלא. צוין, כי הוא נטל אחריות מלאה על מעשיו. שירות המבחן העריך קיומו של סיכוי נמוך להישנות עבירות דומות על-ידי הנאשם. צוין, כי המעשים בהם הורשע הם חריגים לדפוסי התנהגותו. צוין, כי הוא לקח אחריות באשר לשינוי דפוסי התנהגותו בחייו. בית-המשפט ציין, כי לא הצליח להבין לשם מה החזיקו השניים באקדח. הוא קבע, בעניינו של הנאשם שבפני מתחם ענישה, הנע בין 12 לבין 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל ולבסוף, מתוך התחשבות בגילו הצעיר, בעבר הנקי, בנטילת האחריות ובניסיונות החזרה למוטב, מצא לגזור לו עונש של 15 חודשי מאסר בפועל.

ההגנה

מטעם ההגנה העיד לפניי אביו של הנאשם, מר אברהם טאהא. הוא סיפר כי אחד מבניו שירת בצה"ל כגשש ואילו הנאשם, אשר התכוון גם הוא להתגייס נפצע בתאונת-דרכים וכתוצאה מכך סטה מהמסלול והסתבך בפלילים. מר טאהא סיפר שהוא עצמו עובד בבתי-הזיקוק וכי איש מבני משפחתו מעולם לא הסתבך בפלילים. הוא סיפר כי תכניותיו ביחס לנאשם הינם לשכנו בבית שנבנה עבורו ועבור ארוסתו הממתינה להינשא לו. כמו כן, ממתין לו מקום עבודה אצל אחיו בעסק לחומרי בניין.

הסנגור אף הציג מסמכים המאששים את דברי האב, מהם ניתן ללמוד על הפציעה הפיזית (האורטופדית) הלא פשוטה, שנגרמה לנאשם כתוצאה מתאונת הדרכים בה היה מעורב. כמו כן, מלמדים מסמכים שהוגשו, כי הנאשם צפוי לקבל פיצוי הכספי משמעותי עקב פגיעתו בתאונה האמורה.

הנאשם, בדברו האחרון, ציין, כי התכוון לשרת בצה"ל כגשש אך נדרס כמה חודשים טרם הגיע לגיל 18. הוא ציין כי למד את לקחו מהטעויות שעשה; הוא נגרר אחר חברה שאליה לא נועד. הוא הביע צער וביקש סליחה ממשפחתו וביקש הזדמנות נוספת מבית-המשפט.

מסמך שהוגש על ידי הסנגור לימד כי בכלאו משמש הנאשם כתומך באסירים אחרים, ואף זכה על כך בתעודת הוקרה.

כאן המקום לציין כי הסנגור הגיש לתיק הודעה בכתב הנתמכת בתצהיר, לפיו אחותו של הנאשם - הרשומה כבעלת הרכב, אשר שימש את הנאשם וחבריו בביצוע עסקת הנשק, רכב אשר אותו מבקשת המאשימה לחלט - מביעה את הסכמתה לחילוטו.

ביום 19 ביולי 2016, היום אשר יועד למתן גזר דין זה, ניתן על ידי כבוד השופט דניאל פיש מבית משפט זה, גזר הדין בעניינו של סאאר, הנזכר לעיל כשותפו של הנאשם למעשי העבירה.

לאור זאת, מצאתי לנכון להשהות את מתן גזר דינו של הנאשם על מנת לאפשר לבית המשפט כמו גם לצדדים לעיין באותו גזר דין ולהשמיע טיעוניהם ביחס להשפעתו על העונש אותו ראוי להטיל על הנאשם שלפניי.

אביא להלן את עיקרי אותו גזר דין:

סאאר הורשע על סמך הודאתו ("לבסוף") לאחר שנוהל בעניינו משפט הוכחות עד לשלב מסירת עדותו - שאז ביקש לחזור מהכפירה וליטול אחריות על המיוחס לו) בעבירות זהות לאלו שבהן הורשע הנאשם שלפניי: קשירת קשר לפשע, החזקת נשק, הובלתו ומסחר בו שלא כדין. סאאר הורשע גם בעבירה אשר צורפה לתיק בעניינה של הפרשה בה אנו עוסקים כאן ואשר מקורה בכתב אישום נוסף אשר היה תלוי ועומד בעניינו. עבירה נוספת זו עניינה סיוע לסיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה בניגוד לסעיפים 332(2) ו-332(3) לחוק העונשין. עיקר עובדותיה של אותה עבירה עוסק בביצוע תמרונים מסוכנים ברכב (בו נסע הנאשם במושב האחורי) כלפי רכב אחר, זריקת חפצים לעבר יושבי אותו כלי רכב במהלך הנסיעה, פתיחת דלתות אותו רכב וניסיון להכות את יושבי הרכב. לבסוף אף פגע כלי הרכב בו ישב סאאר באותו כלי רכב אחר. נכון לציין, שיושבי אותו כלי רכב כלל לא הכירו את הנאשם ואת חבריו וכי האירוע כולו היה פרי של טעות בזיהויים.

צוין בגזר הדין, כי סאאר הוא בעל "עבר פלילי מכביד". בפרט צוין, כי לחובתו עבירות שונות כשבגין האחרונה שבהן הוא נדון בשנת 2015 לעונש של 4 חודשי מאסר בפועל. צוין עוד, שבעברו, ריצה עונש של 20 חודשי מאסר בגין עבירה אחרת.

שירות המבחן, אשר ערך תסקיר בעניינו של סאאר ציין כי הוא מזהה אצלו "רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות לצד נזקקות טיפולית". שירות המבחן התרשם כי הוא מונע בעיקרו של דבר מניסיון להיטיב את מצבו בהליך המשפטי. לפיכך נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית והתקשה לספק המלצה עונשית שתפחית את רמת הסיכון בהתחשב בכך שעונשי מאסר שריצה בעבר לא הרתיעוהו מלבצע עבירות נוספות.

נקבע, על סמך עובדות כתב האישום בו הורשע כי הוא "השתתף בכל שלבי העסקה ושימש חלק מרכזי בביצועה- ובפועל היה הגורם שביצע את העיסקה מתוך קבוצת המוכרים והוא זה שקיבל לידי את הכסף מהקונים". לפיכך, קבע בית המשפט ש"**חלקו של הנאשם היה משמעותי והוא היווה חלק פעיל מתוך החבורה שביצעה את העבירות**".

בית המשפט קבע, אפוא, בעניינו של סאאר מתחם עונשי הנע בין 2 לבין 5 שנות מאסר לריצוי בפועל בגין מעורבותו בפרשה זו. בתוככי המתחם התחשב בית המשפט בעברו המכביד של סאאר בכך שמאסרים קודמים לא הרתיעוהו, בכך שהודה באישומים אך גם בכך ששירות המבחן לא המליץ המלצות חיוביות בעניינו. בית המשפט נתן משקל לכך שהנאשם הוא אדם צעיר שאישיותו מצוייה בהליכי גיבוש. לא למותר לציין שבגין מעורבותו של הנאשם בפרשה הנוספת נקבע מתחם ענישה הנע בין 9 לבין 30 חודשי מאסר.

לבסוף, מצא בית המשפט להטיל עונש יחיד בגין כתב האישום כולו, אשר התבטא ב**מאסר ממשי בן 36 חודשי מאסר בפועל** תוך הפעלה במצטבר של **מחצית מעונש המאסר המותנה** אשר היה תלוי ועומד נגד הנאשם (9 חודשים בלבד). לצד אלו חייב בית המשפט את הנאשם לשלם קנס ולפצות את המתלוננים. הוטלו עליו גם עונשי מאסר מותנה ופסילת רשיון נהיגה.

טיעונים לעונש

התביעה

בטיעוניו הכתובים, טען ב"כ המאשימה שעבירות אלימות קשות, המבוצעות באמצעות כלי-נשק לא היו יכולות להתבצע אלמלא פועלם של אלו הסוחרים בכלי-נשק. באורח דומה, פעולות של מסחר בנשק אף מאפשרות ביצוע פעילות חבלנית עוינת. לפיכך, המלחמה באלימות צריכה לעבור דרך החמרה בענישת סוחר-הנשק והמחזיקים בו שלא כחוק.

התובע הדגיש, כי תופעת ההחזקה הבלתי חוקית בנשק והמסחר בו הפכה ל"מכת מדינה" של ממש, המחייבת החמרה בענישת עבירות אלה דווקא כעת.

התובע הציע לקבוע מתחם ענישה הולם המצוי בטווח שבין שתי שנות מאסר בפועל לבין ארבע שנים לצד ענישה נלווית. הוא ציין, כי קיים קושי לחשוף עבירות של סחר בנשק לנוכח ביצוען במחשכים. הוא ציין, כי במקרה המדובר כאן, נעשה המעשה בתכנון ובחבירה של מספר משתתפים, על התעוזה הכרוכה בכך. הוא עמד על סכום התמורה הגבוה ששולם עבור הנשק, מה שמלמד על כוונת הרוכשים לעשות בו שימוש קרוב. לפי הנתען, חלקו של הנאשם באירוע היה מהותי ומשמעותי. עברו הפלילי בעבירה דומה מחייב החמרה, לדעת התובע.

לבסוף, ביקש התובע שאטיל על הנאשם עונש מאסר אשר יהיה סמוך לרף העליון של מתחם הענישה המוצע, בשים לב במיוחד לכך שזו לנאשם הרשעה שנייה רצופה. ב"כ המאשימה עתר להפעלת עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגד

הנאשם, חלקו במצטבר לעונש המוטל כעת וחציו בחופף לו. כן עתר להטלת עונש מאסר מותנה, קנס כבד, פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת וחילוט כלי הרכב אשר שימש בביצוע מעשה העבירה.

בהתייחסו לגזר הדין שניתן בעניינו של סאאר, ציין התובע כי העונש אשר הוטל במסגרתו נוטה לקולה באורח מופרז. לדעתו, מעשיו של הנאשם שלפניי אינם פחותים בחומרתם מאלו אשר יוחסו לסאאר ומרכזיותו בפרשה איננה נופלת ממרכזיותו ומחלקו של סאאר בקשר העברייני. התובע ציין כי בכוונתו להמליץ לערער על קולת העונש וכי לפיכך, אל לו לבית המשפט להיזקק לו כאמת מידה עת הוא בא לגזור דינו של הנאשם דכאן.

הגנה

הסנגור המלומד, עו"ד נוה, הדגיש את הצורך לאזן בין חומרת המעשה לבין שיקולי ענישה אחרים.

הוא הדגיש את העובדה שהנאשם הוא אדם צעיר (כבן 25), רווק, אשר הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה כנה. הוא ציין, כי תכניתו של הנאשם לתקופה שלאחר שחרורו היא לעבוד למחייתו ולהוכיח לסובבים אותו שהוא עלה על 'דרך המלך'. לפי הנטען, הנאשם נקלע לביצוע העבירה בשל טיפשותו והיגררותו אחר אחרים. הסנגור עמד על כך שהודאתו של הנאשם בשלב מוקדם של ההליך גררה חסכון בזמן שיפוטי יקר. הודאה זו באה ממקום של חרטה, נטילת אחריות ורצון לשיקום. לפי הנטען, מעצרו למשך חודשים ארוכים עד לסיום ההליך גרר עריכת חשבון-נפש והפנמת הפסול שבמעשה העבירה בו הורשע. נטען עוד, שתקופת מאסר ארוכה עלולה לחבל במאמצי השיקום של הנאשם. נטען גם, ששליחתו לתקופת מאסר ארוכה עלולה לדרדרו לפשע ולנורמות עברייניות, המקובלות מאחורי סורג ובריח.

לאור כל אלה, ביקש הסנגור שעונשו של הנאשם ייגזר לקולה ולא לחומרה.

בהתייחס לגזר הדין בעניינו של סאאר טען הסנגור שחלק מהעבירות אשר יוחסו לסאאר בוצעו במהלך היותו משוחרר בתנאים לנוכח כתב האישום אשר הוגש נגדו בתיק זה. הוא עמד על החומרה היתירה הנעוצה בעבירה שעניינה סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה על עונשה המירבי הגבוה ועל הצורך שראה בית המשפט להחמיר בגין ביצועה. הוא ציין כי מעמדו של הנאשם שלפניי נופל ממעמדו של סאאר במעורבותו בפרשה זו וכי הוא מרכזי פחות ממנו במזימה העבריינית. הנאשם לא אחז בנשק ולא קיבל לידיו את התמורה, כולה או חלקה. הוא ציין שאין כל וודאות שהמדינה אכן תערער על קולת העונש שהוטל על סאאר; על כל פנים, על בית המשפט להתחשב בעונש זה לנוכח כלל אחידות הענישה, המחייב שמירה של יחס הולם בין העונשים המוטלים על מעורבים שונים (שחלקם בעשייה העבריינית דומה) באותה הפרשה. בהשוואה בין השניים הדגיש הסנגור את העובדה שהנאשם דכאן הודה בשלב מוקדם הרבה יותר של ההליכים; עברו הפלילי מצומצם הרבה יותר; נסיבות ביצוע העבירה כאן הן חמורות פחות. לפיכך, סבר הסנגור שראוי להטיל על הנאשם עונש קל בהרבה מזה שהוטל על סאאר בגין מעורבותו בפרשה זו.

דין והכרעה

הנאשם שלפניי הורשע בעבירות של קשר לעשות פשע, החזקת נשק ותחמושת, הובלתם ומסחר בנשק שלא כדין. אין מחלוקת בין הצדדים על כך, שמדובר 'באירוע אחד', כמשמעו של מונח זה בסעיף 40(א) לחוק העונשין, המחייב הטלת עונש כולל יחיד בגינו.

מכאן, ראוי לפנות לקביעת מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שבביצועם הורשע.

א. הערך החברתי שנפגע (סעיף 40ג לחוק)

בקביעת מתחם הענישה ההולם מבקש בית-המשפט ליישם את העקרון המנחה בענישה -קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין מידת העונש המוטל עליו.

לשם קביעת חומרת המעשה ראוי להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו.

עבירות של החזקת נשק שלא כחוק, הובלתו שלא כחוק ומכירתו שלא כחוק, פוגעות בשורה של אינטרסים חברתיים חשובים. כידוע, כלי-נשק משמשים הן גורמים חבלניים הן גורמים פליליים בפעולותיהם הפוגעות בשלום הציבור ובביטחונו. להשגת כלי-נשק, משתמשים אותם גורמים ב'סוחר הנשק' כספקיהם. לפיכך, יש בעבירות הנשק השונות כדי לסכן אינטרסים ציבוריים חיוניים כגון הצורך להגן על בטחון המדינה, על בטחון הציבור ועל שלומו מפני פעילויות אלימות, הנעשות תוך איום או אף שימוש בכלי-נשק חמים. הדבר נכון לגבי כלי-נשק אוטומטיים ולגבי רימונים אך גם לגבי אקדחים. אלו כמו אלו מסוכנים לציבור ועלולים להביא למוות או לפגיעה.

הנאשם, ביחד עם חבריו, החזיק ברשותו אקדח, מחסנית וכדורים; החבורה הובילה אותם עימה; הם רקמו עסקה למכירתו; לבסוף, הוציאו, את עסקת-המכירה לפועל. בכך פגעו הנאשם וחבריו פגיעה ממשית באינטרסים החברתיים שנמנו לעיל.

ב. מדיניות הענישה הנוהגת (סעיף 40ג')

בתי המשפט ובראשם בית-המשפט העליון קבעו פעם אחר פעם, כי לנוכח הנזקים החמורים, הנובעים מהתגלגלותם של כלי-נשק לידיים בלתי-מוסמכות, עוינות או פליליות, ראוי להחמיר מאוד בענישה המוטלת על מי שמעז ואוחז בנשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה בדין של מי שסוחר בנשק שלא כדין. כפי שמציינת התביעה, ובצדק, נשק המוחזק באורח לא-חוקי בידי יחידים מן הציבור, הפך להיות 'מכת-מדינה' של ממש ובוודאי שהוא בגדר 'מכת-המחוז' בו ממוקם בית-משפט זה. לא פעם, נשמעים דיווחים על "חיסולי חשבונות", "הסדרת סכסוכים" וטיפול בסכסוכי שכנים או סכסוכים משפחתיים תוך היעזרות בנשק חם, בין כאמצעי לאיום בלבד בין כאמצעי לפגיעה. הדבר מחייב הטלת ענישה חמורה ושימוש בכלי העונשי על-מנת להרתיע את היחיד כמו גם את הרבים מפני היזקקות לכך. ראו לענין זה הדברים שנכתבו מפי כב' השופט ארבל בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן** (ניתן ביום 19.01.14), לפיהם:

"...עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד...".

מתאימים לעניינו בנוסף, דבריה של כב' השופטת חיות שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2251/11 **ג'מאל נפאע נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.12.11) לפיהם:

"...אכן, סחר בלתי חוקי בנשק סולל את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית והדבר חמור שבעתים במציאות הישראלית בה קיים חשש תמידי כי נשק המוחזק באופן בלתי חוקי

יתגלגל לא רק לידיים עברייניות, עניין חמור לעצמו, כי אם לידיהם של אלה המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת (ראו: ע"פ 11448/03 מדינת ישראל נ' גרבאן ([פורסם בנבו], 29.3.2004); ע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינת ישראל, פסקה י' ([פורסם בנבו], 30.12.2009)). על כן, כל מי שהופך עצמו לחוליה במנגנון זה של סחר בלתי חוקי בנשק, מוחזק כמי שמבין ויודע אל נכון מה עלולות להיות התוצאות הנובעות ממעשיו ומהן הסכנות הנשקפות ממעשים אלה לחברה כולה (ראו ע"פ 4831/03 אבו בכר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 ([פורסם בנבו], 23.5.2004). דומה כי אין מי שיחלוק על הסיכונים הנובעים מעבירות של סחר בלתי חוקי בנשק, אולם לטענת המדינה לא ניתן להם משקל מספיק במקרה דנן ובמקרים הנוספים שבהם הוגשו על ידה ערעורים על קולת העונש. לגישתה, הגיעה העת להחמיר בעונשיהם של המעורבים בעבירות נשק בכלל, ובמקרה דנן בפרט. על הצורך להחמיר את רמת הענישה בהקשר זה עמד בית המשפט כבר לפני שנים באחדות באומרו "גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת היום בארץ - זמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמה באלימות העבריינית והאידיאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה" (ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, פ"ד נח(5) 541, 545 (2004)).

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם, בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסקי דין רבים, בהם נדונו עבירות בנשק הזהות לאלו הנדונות כאן. אומר מיד, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בנשק הינה מגוונת. ברי, כי תלויה היא **בנסיבותיו** של כל מקרה ומקרה. כך אף כתב כב' השופט ס' ג'ובראן ב- ע"פ 2422/14 **עלי חדר' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.12.14), פסקה 13: "יתרה מכך, אכן, על אף מגמת ההחמרה בענישה של עברייני הנשק, יש להמשיך ולבצע בדיקה פרטנית של כל מקרה לגופו, וכאשר נדרש על פי הנסיבות אף להקל בעונשם (ע"פ 4862/11 פלוני נ' מדינת ישראל (9.1.2012))..."

למשל, בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 2422/14 **עלי חדר' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.12.14) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר **בן 36 חודשים לריצוי בפועל**, בגין ביצועה של עבירת סחר בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין. במקרה זה המערער מכר, תמורת 9,000 ₪, לסוכן משטרתי, **רובה מסוג "קרל גוסטב"** - סוג כלי נשק התקפי שבמהותו משקף סיכון רב יותר מאשר זה הנשקף מאקדח. כאן המקום לציין, בפרשה זו היו מעורבים שניים נוספים. האחד, טרם נתפס (נכון למועד פסק הדין) על ידי רשויות החוק. השני, נאשם נוסף בפרשה, הורשע גם הוא בעבירת סחר בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין בגינה נגזרו עליו **20 חודשי מאסר לריצוי בפועל** (במסגרת הסדר טיעון לענין טווח הענישה המוצע). נקבע כי, מאחר שהמערער באותה פרשה היה זה אשר הביא את הרובה וקיבל את מלוא התמורה עבורו, אזי חלקו בעסקה פעיל יותר מזה של הנאשם הנוסף, שנטל אמנם חלק פעיל בעסקה, אבל שימש למעשה כמתווך בה.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 4460/11 **מדינת ישראל נ' אחמד פאיד** (ניתן ביום 28.11.11) הגישה המדינה ערעור על קולת העונש (16 חודשי מאסר לריצוי בפועל) שהשית בית המשפט המחוזי בנצרת על המשיב, בגין ביצוען של **מספר עבירות מסוג נשיאת נשק** ותחמושת שלא כדין לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), **מספר עבירות של החזקת נשק** ותחמושת שלא כדין לפי סעיף 144(ב) רישא + סיפא לחוק העונשין **ועבירות ריות באזור** מגורים לפי סעיף 340 לחוק העונשין. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של המשיב על **24 חודשי מאסר לריצוי בפועל**. במקרה זה רכש המשיב אקדח מסוג F.N ושלוש מחסניות התואמות לאקדח ובהן כדורים תואמים. המשיב באותו מקרה נשא עימו והטמין בחדרו את האקדח והתחמושת. עוד פורט כי המשיב שם החזיק בכלי נשק נוספים, ובהם: רובה אוטומטי מאולתר מסוג "קרל גוסטב" ומחסנית תקינה תואמת, אקדח דמוי עט, 9 קופסאות של כדורים מסוג 9 מ"מ ו-2 קופסאות כדורים מסוג 5.56 מ"מ, מטען חבלה מאולתר ומחסנית

ריקה. המשיב הטמין את כלי הנשק במקומות שונים בחדרו: במזוודה ליד מיטתו, מתחת למושב הכורסא בחדרו ובתוך ארון בחדרו. ביום 12.6.2010 המשיב נשא עמו את האקדח והמחסנית וכן את הרובה ובמהלך חתונה, בה השתתף, ירה באמצעותם כ-50 כדורים בליבה של שכונת מגורים ביחד עם אחרים.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרת ע"פ 319/11 **מדינת ישראל נ' מוחמד יאסין** (ניתן ביום 5.2.11) הגישה המדינה ערעור על קולת העונשים אשר גזר בית המשפט המחוזי בחיפה על המשיבים - מוחמד יאסין (40 חודשי מאסר לריצוי בפועל) וג'מאל יאסין (32 חודשים לריצוי בפועל) בגין (- בגין ביצוע של עבירות נשיאת והובלת נשק שלא כדין (**שני אירועים**) וסחר בנשק שלא כדין (**מוחמד בשלושה אירועים** וג'מאל באירוע אחד). כמו כן, במסגרת זו נדון הערעור שהגיש מוחמד על חומרת העונש שנגזר עליו (ע"פ 906/11). במקרה זה סיכם מוחמד (בשלושה מקרים שונים) עם סוכן משטרה סמוי שימכור לו אקדחים מסוגים שונים, כאשר באחת מהעסקאות אף נמסר לסוכן תת מקלע מאולתר. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של מוחמד וקיבל את ערעור המדינה באופן שהעמיד את עונשו מוחמד על 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בעוד על ג'מאל הוטלו 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

במסגרת תיק פלילי 15316-10-12 **מדינת ישראל נ' אחמד אבו חאדר** (ניתן ביום 30.5.13) גזר בית המשפט המחוזי בירושלים על הנאשם (נאשם 2) **15 חודשי מאסר לריצוי בפועל** בגין ביצועה של עבירת הניסיון לסחר בנשק לפי סעיף 144 (ב) לחוק העונשין ו-סעיף 25 לחוק העונשין. על נאשם נוסף בפרשה זו (נאשם 1) **הוטלו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, במסגרת הסדר טיעון סגור בעניינו. במקרה זה סוכן משטרה יצר קשר עם נאשם 1 וקשר עמו קשר לרכישת 2 אקדחים. הסוכן ושני הנאשמים נפגשו בירושלים ברכב נהוג על-ידי נאשם 1. בהוראות נאשם 1 הוציא נאשם 2 אקדח ומחסנית ריקה ומסרם לסוכן שהחזירם לנאשם 2 לאחר בדיקה ואז נאשם 1 לקח ממנו האקדח. נאשם 1 הבהיר לסוכן שאין אקדח נוסף. נאשם 1 דרש 20,000 ₪ עבור האקדח ובשלב זה הוזעקו שוטרים וכאשר הופיעו, הורה נאשם 1 לנאשם 2 לזרוק האקדח מהחלון וכך עשה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט')

השלב השלישי בקביעת מתחם העונש ההולם הוא השלב, שבו מובאות בחשבון הנסיבות הקשורות במעשה העבירה שהן רלבנטיות לאופי העונש, הראוי להיות מוטל על מבצעו.

מעשה העבירה בו הורשע הנאשם שלפניי היה מתוכנן. אכן, לא בכדי הורשע הנאשם גם בקשירת הקשר לבצעו. בכל הנוגע לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, הרי שכעולה מכתב-האישום, מובן הוא כי הנאשם היה בסוד תכנון העסקה, הוא הסיע את הנאשם 2 ואת סאאר, כשברשות האחרון כלי-הנשק, למקום המפגש עם הנאשמים 3 ו-4. הוא אף עמד בקשר טלפוני עם השניים, אשר נפגשו עם הנאשמים 3 ו-4 וביצעו את החלפת האקדח בכסף. לבסוף, הוא נסע מהמקום כשלצדו סאאר, שהחזיק ברשותו את התמורה בעד האקדח. מהמכלול, ניתן ללמוד על מעורבות ממשית של נאשם זה בעסקה, אך אין ניתן לומר בשום אופן שהוא היה גורם מרכזי בה. לא הוא החזיק בנשק מלכתחילה, לא הוא הביאו עימו; הוא לא קיבל לידיו את תמורת הנשק ואף לא נאמר שקיבל שכר כלשהו על עמלו. לפיכך, יש להניח לטובתו, כמצוות המשפט הפלילי שחלקו באירוע זה היה משמעותי אך לא מרכזי, וכי לא הוא היה הרוח החיה שמאחורי העסקה. כתוצאה מהעסקה עשויה היה האקדח ליפול לידיהם של אנשים בלתי-מוסמכים, וברבות הימים אף למצוא דרכו לידיים עברייניות או אף חבלניות על כל המשמעותיות הנלוות לכך. בפועל, בשל התערבות גורמי האכיפה נמנע נזק זה. הנאשם ביצע את שביצע כתוצאה מהיגררותו אחר אחרים ולנוכח מצבו הנפשי והכלכלי. הנאשם הבין היטב את שהוא עושה חרף גילו הצעיר, זאת בין היתר בהתחשב בכך שהורשע זה מקרוב בעבירה של החזקת נשק שלא כדין, ואף ריצה עונש מאסר ממשי בגין כך. הנאשם יכול וצריך היה להימנע מלבצע מעשה שכזה.

לא אוכל להתקדם בשלבי גזירת הדין המותווים בעקרונות הבניית הענישה טרם אתייחס לגזר הדין שניתן בעניינו של סאאר. כידוע, כלל אחידות הענישה הוא כלל חשוב ומרכזי בדיני העונשין. מקום בו הוטל עונש על אחד משותפיו של הנאשם לעשייה הפלילית לא אוכל להניח, כפי שביקש ממני התובע המלומד, להתעלם ממנו מאחר ש"יכול שהתביעה תערער על היותו קל מדי" ו"יכול שבית המשפט העליון ישתכנע בכך ויחמירו". אינני רשאי להניח הנחות אלה לרעת הנאשם שלפניי.

המצב המשפטי המונח לפניי הוא זה: ניתן גזר דין בידי ערכאה מוסמכת. על גזר דין זה טרם הוגש ערעור. אין כל וודאות שיוגש כזה. על כל פנים, אין כל וודאות שבית המשפט העליון יקבל ערעור שכזה. עליי אפוא, לתת משקל לאותו גזר דין במסגרת כלל אחידות הענישה ולפסוק לנאשם עונש שיעלה בקנה אחד עם אותו גזר דין. אם ימצא בית המשפט העליון להתערב באותו גזר דין ולהחמירו, ייתכן שזו תהיה התוצאה גם ביחס לגזר דינו של הנאשם שלפניי. כל עוד דבר זה לא אירע יופעל הכלל בדבר אחידות הענישה ככתבו וכלשונו. יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בע"פ 9792/06 **חמוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.4.07), לפיהם:

"עקרון שיוויון הנאשמים בפני החוק, ממנו נגזר עקרון אחידות הענישה, הוא כלל יסוד בתורת הענישה. הוא מורה כי על מצבים דומים מבחינת אופי העבירות ונסיבות אישיות של נאשמים ראוי להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים. עם זאת, עקרון אחידות הענישה, עם כל חשיבותו, אינו שיקול עונשי העומד לעצמו, ואינו עקרון בלעדי שלעולם אין לסטות ממנו. הוא עקרון שיש לשקלו "בין מכלול שיקולים שיש להעריכם ולאזנם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה, אשר תגשים את תכלית ההגנה על עניינו של הפרט ושל הציבור, המשולבים זה בזה" (ע"פ 10370/02 סוויסה נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(2) 2168 פסקה 4); ראו גם רע"פ 2714/00 אלחמדה נ' מדינת ישראל, תק-על 2000(2) 1144; דנ"פ 1109/02 שושני נ' מדינת ישראל). עקרון אחידות הענישה הוא כלל חשוב הבא למנוע קיום הפלייה בין שווים או דומים, למען עשיית צדק עם נאשמים, ולצורך שמירת אימון הציבור בהליך הפלילי. עם זאת, עקרון זה נושא עמו משקל יחסי ביחס ליתר שיקולי הענישה, ואם קיימים שיקולים כבדי משקל המצדיקים סטייה ממנו מטעמים של צדק ואינטרס ציבורי כי אז על בית המשפט לחרוג ממנו ולהעדיף שיקולי ענישה אחרים".

מתחם העונש ההולם בתיק זה

לאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שבהם פגע הנאשם ומידת פגיעתו בהם, התעכבתי על מדיניות הענישה בכגון דא וצינתי את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הגיעה השעה לשרטט את מתחם העונש ההולם.

זכור, קבע בית המשפט אשר גזר את דינו של סאאר שמתחם הענישה ההולם בעניינו בגין מעורבותו בפרשה זו נע בין שתי שנות מאסר לבין חמש שנים (הוא חרג בכך מתקרת המתחם שהוצעה על ידי התביעה ואשר הועמדה על 4 שנים). סבורני שלנוכח בחינה יחסית של מעורבות השניים במזימה העבריינית (עד כמה שזו עולה מעובדות כתב האישום כפי שזה הונח לפניי אל מול העובדות שצוינו בגזר הדין בעניינו של סאאר) ראוי לקבוע בעניינו של הנאשם שלפניי מתחם עונשי נמוך יותר מזה שנקבע בעניינו של סאאר. לפיכך ובשקלול הנתונים כולם, ובפרט העובדה **שמדובר כאן באקדח (ולא בנשק אוטומטי)** ובעובדה שקבעתי שחלקו של הנאשם בעסקה לא היה מרכזי (אל מול חלקו של סאאר), הגעתי לכלל דעה שמתחם הענישה נע **בין 20 חודשי מאסר לבין 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל** לצד עונשים נלווים.

גזירת העונש המתאים לנאשם (סעיף 40יא)

משנקבע מתחם העונש ההולם, נותר לי רק לקבוע את העונש הספציפי, אותו ראוי שהנאשם יישא לנוכח מעורבותו בעסקה הנ"ל בהתחשב בעיקר בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה.

אמנה, להלן, את השיקולים העיקריים שראוי להתייחס אליהם בהקשר זה:

א. עונש מאסר חמור יפגע פגיעה קשה בנאשם לנוכח גילו הצעיר, לנוכח מצבו הרפואי ולנוכח רצונו להשתקם ולהתחיל חיו כאזרח מועיל ותורם.

ב. מעשיו של הנאשם כבר פגעו בבני-משפחתו, משפחה מכובדת, כאשר אבי-המשפחה מועסק בבת-הזיקוק, אחיו שירת בצה"ל בתפקיד לחימה וגישוש ואח נוסף מנהל עסק לממכר חומרי בניין. מעשיו המיטו קלון על המשפחה והדברים ניכרו מדבריו של האב, אשר העיד לפניי. התרשמתי שהמשפחה נחושה "ליטול את הנאשם בידיים" ולפעול לשיקומו לבל ייגרר שוב למעגל הפשיעה.

ג. כתוצאה מביצוע העבירה נעצר הנאשם וחיו עצרו מלכת. הוא טרם נישא; טרם החלה השתלבותו במעגל העבודה והוא טרם עבר להתגורר בבית, אשר בני-משפחתו הכינו בעבורו.

ד. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו ועושה מאמצים לחזור למוטב. מתעודת ההוקרה שקיבל במהלך כליאתו אני למד שהנאשם אכן מעוניין להשתקם ולתרום לחברה. גם מכך, שהוא בחר לסיים משפטו בהודאה חרף האפשרות, שעמדה לו לנהל משפט הוכחות אני מסיק, שהוא מבקש לקבל אחריות ולהביע חרטה. אכן, גם בדבריו האחרונים לפניי הביע הנאשם צער וחרטה מעומק הלב והבטיח למשפחתו ולבית-המשפט שלא לשוב עוד לדרך הנלוזה בה הלך. **התרשמתי הבלתי-אמצעית ממנו היא כי הבטחותיו אלו הן כנות.**

ה. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם רשויות אכיפת החוק.

ו. התנהגותו החיובית באה לידי ביטוי בפעולותיו בבית-המעצר אשר צוינו לשבח על-ידי הנהלת המתקן. האמור במעשים התורמים לחברה כאשר הוטלה עליו המשימה הקשה של מתן סיוע לעצורים במצוקה ובחשש לפגיעה עצמית, והוא עמד בה במסירות.

ז. הנאשם נפצע פציעה קשה בתאונת-דרכים כהולך-רגל. אין ספק שפציעה זו השפיעה קשות על התפתחות מהלך חייו. הוא ביקש להתגייס לשורות הצבא, אך הדבר נבצר ממנו לנוכח פציעתו. אין ספק שקיים קשר בין פציעה זו והשלכותיה לבין הסתבכותו החוזרת והנשנית של הנאשם בעבירות פליליות.

ח. עברו הפלילי של הנאשם מחמיר את מצבו. הוא הורשע, זמן קצר לפני ביצוע העבירה דכאן במעורבות בעבירה של החזקת אקדח והסעתו. הוטל עליו מאסר בפועל בגין כך. הוטל עליו גם עונש מאסר על תנאי. חרף כל אלה, חזר הנאשם והסתבך בשנית בעבירות של החזקת אקדח, הסעתו וביצוע עסקה בו.

הדבר מלמד כי יש צורך להרתיע את הנאשם מפני ביצוע עבירה דומה, ויש בכך כדי להעיב על סיכויי השיקום שלו. על-פי הסכמת הצדדים, עונש המאסר המותנה אשר היה תלוי ועומד נגדו בגין אותה עבירה, יופעל כאשר חלקו יצטבר לעונש שראוי להיות מוטל עליו בגין העבירה הנוכחית וחציו יצטבר לו.

סוף דבר

אכן, בעת גזירת דינו של הנאשם משמשים בערבויה שיקולים שונים, נוגדים ואולי אף הפוכים במהותם.

מחד גיסא, עניין לנו בבחור צעיר, חיובי בבסיסו, המגיע ממשפחה חיובית תורמת ותומכת, אשר סבל מפציעה קשה במסגרת תאונת דרכים. מדובר במי שבתקופת מעצרו הוכיח עצמו כאדם מועיל ותורם; במי שנטל אחריות מלאה על מעשיו, הודה והתחרט, מעוניין להשתקם ונהנה מרשת משפחתית המתכוונת לעשות כל מאמץ לשקמו.

מאידך גיסא, מעל ראשו של הנאשם מרחפת עננה כבדה בדמות הרשעתו הקודמת, בעבירה חמורה של החזקת אקדח ונשיאתו, כאשר את מעשי העבירה נשוא תיק זה הוא ביצע תוך הפרת העונש המוטל.

גם בשלב גזירת הדין אין ניתן להתעלם מגזר הדין שניתן בעניינו של סאאר. אמנם, הוטל שם עונש מאוחד בגין שתי פרשות נפרדות וקיים, אפוא, קושי להפריד בין הדבקים בהקשר זה. דא עקא, עיון במתחמי הענישה הנפרדים אשר נקבעו שם לעבירות השונות נותן בידנו כלים טובים ללמוד הכיצד יש להפריד בין אותם "מחברים". מאחר שבגין מעורבותו של סאאר בפרשה בה עסקין נקבע מתחם **שתחיתו ב 24 חודשי מאסר** ואילו ביחס לעבירות האחרות נקבע מתחם **שתחיתו עומד על 9 חודשי מאסר**, יש להניח **שעיקר העונש הוטל בגין מעורבותו בפרשה דכאן ולא בפרשה האחרת**. לטובת הנאשם שלפניי אניח שבגין מעורבותו של סאאר בפרשה הנדונה כאן היה מוטל על סאאר עונש **בן 24 חודשי מאסר אילו עמדה לבדה**. עמדנו כבר על כך, שעניינו של הנאשם שלפנינו ראוי להידון פחות בחומרה מעניינו של סאאר. לפיכך, קבעתי בעניינו מתחם ענישה נמוך יותר בכללותו; גם הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה מחייבות הקלת מה בעניינו של הנאשם אל מול עניינו של סאאר. הנאשם הודה בשלב מוקדם יותר; סאאר סוחר על גבו קופת שרצים של ממש והורשע בעבירה נוספת וחמורה כעת.

לאחר שקלול הנתונים הללו כולם, מצאתי לנכון ליתן משקל ממשי לשיקולי אחידות הענישה ולנהוג בנאשם מנהג "בית הלל" מתוך תקווה שהוא ידע ליטול את ההזדמנות הניתנת לו, לאחוז בה בשתי ידיו ולנצלה על-מנת להתחיל חיו כאזרח מועיל תורם ושומר-חוק.

לפיכך, מוטלות על הנאשם **4 שנות מאסר, שמהן יהיו 22 חודשים לריצוי בפועל מיום מעצרו**; היתרה תהא על-תנאי שלא יעבור עבירה על סעיפים 143 או 144 לחוק העונשין.

עונש המאסר המוטל בן **12 חודשים** אשר הוטל על הנאשם במסגרת תיק מחוזי חיפה 62756-1-2014 מופעל בזאת **כשחציו מצטבר לעונש המוטל כאן** וחציו חופף לו.

על הנאשם יהא אפוא, לרצות 28 חודשי מאסר מיום מעצרו.

כן מוטל על הנאשם **קנס בסך של 3,000 ₪** שישולם עד יום 1.1.17. לא ישולם הקנס במועדו, יהא על הנאשם לרצות 30 ימי מאסר תמורתו.

מוטלת על הנאשם **פסילת רישיון נהיגה למשך 12 חודשים** שתרוצה מיום שחרורו מן המאסר.

התבקשתי להורות על חילוטו של כלי הרכב אשר שימש את הנאשם בביצוע מעשי העבירה שבהם הורשע. מכוח הוראת סעיף 39(ב) לפקודת סדר הדין הפלילי, ולנוכח הצהרה אשר נמסרה לבית המשפט בחתימת אחותו של הנאשם (אשר כלי הרכב רשום על שמה) שלפיה היא מסכימה לחילוטו, **ניתן בזאת צו לחילוט רכב מסוג מאזדה ל.ז. 60-801-62 אשר שימש את הנאשם בביצוע העבירה לטובת מדינת ישראל.**

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ו, 20 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.